

Zpátky do minulosti

Šťastné ostrovy

Je deštivý únorový večer. Před námi se pomalu objevuje osvětlená letištní hala připomínající obrovskou želvu. Ten pohled mne vždy vzrušuje, neboť je to místo spojené s krásnými okamžiky. Moje výstavy, vernisáže a samozřejmě odlety...

Ano, toto už jsem mnohokrát napsal. Také nyní odtud podnikám cestu, bude to můj 141 start. Je to jedna z posledních větších cest s mým, téměř dospělým synem. Doufám, že těch kratších bude ještě několik, ale do Atlantiku, na „šťastné ostrovy“, už asi ne. Při vstupu do haly se mi promítne vzpomínka na veselou vernisáž z poslední výstavy, i naše loňská úspěšná a daleká cesta na Tenerife, na které jsme hledali vzkaz z dětství.

Je pozdě večer, když letadlo startuje. Vidím zmoklé Brno, jehož světýlka po chvíli zahalí mraky. Nastává klasicky nacvičená promo-show modrozlutých stewardek. Jídlo, nápoje, kosmetika, losy a tak. Přemýšlím o našem cíli, kterým je Gran Canaria=Gran C – srdce Kanárských ostrovů. Co pro mne znamenají?

Inu, objevili je Féničané a Ptolemájovci je pak popsali jako „šťastné ostrovy“. Až když je zabírali v 15. století Španělé, nebyla to asi příliš šťastná doba. Spíš naopak, krvavé vraždění Guančů, původních obyvatel. Pro mne ale byly šťastné. Moc šťastné. Šťastná rodinka, malý chlapec, o kterého jsme se 5 roků báli a nikam s ním nesměli. Pak přišel den, kdy jsme odlétli na Gran C, prožít si tam své šťastné chvíle, ve šťastném hotelu. Od té chvíle jsme tam jezdili pravidelně, celkem 6x. Ano tam vznikla partička našich tehdejších ratolestí. Tam jsem chodíval za Janem Owenem, co měl hospodu na Amadorés. Byl to cizí člověk a já si představoval, že je to potomek pirátů z Karibiku, protože tak vypadal. A já byl šťastnej u něj v tom jeho lokále na Amadorés, z kterého jsem viděl na maják a díval se spolu s Owenem směrem tam, kde je „nový svět“.

Ano, naplánoval jsem tento let zpět, do minulosti, po stopách, které v nás ostrov zanechal. Chci dát dárek svému chlapci i sobě a mám potřebu se i tak trochu rozloučit, dokud to jde, s místem, které pro nás oba hodně znamenalo. Jaké asi bude naše setkání se „šťastnou minulostí“?

Hrc .... Stanstad. Tentokrát nám stačí 20 minut a jsme venku. Za chvíli je půlnoc a ve veřejňáku na letišti nacházíme poslední 2 volná místa na 7 hodinové posezení. Nezamhouřil jsem ani na chvíli oči, neboť za mnou mleli neustále 2 Finové, jak mlátička.

Konečně brzy ráno odlétáme dalším spojem rovnou na jih. Čtyřhodinový let se mění chvíli v problémeček. Dostavuje se krize z probdělé noci a nejhorší je nemožnost pohybu a placatej zadek. Přikurtovan na sedadle počítám minuty. Konečně se objevuje silueta ostrova a my, po 16 hodinách z domova, přistáváme. Mám pocit pyrhova vítězství, skutečně se lze za něco kolem 6 tisíc korun na ostrovy dostat!

Vyzvedávám auto, kterému posměšně říkáme „Krysan“. Je to malý starší Nissan v barvě pokusné laboratorní krysy. Je fajn, prostě do nepohody. Brali jsme ho, protože byl s nejmenší zálohou – depozitem. Na dálnici za letištem Krysan zařehal a sám zrychloval, jako by měl radost, že je na chvíli z půjčovny ven. Ano, bylo to šťastné autíčko, na šťastném ostrově.

Zpátky do minulosti

Dvůř v tvář realitě

Puerto Ricco je krásný letovisko. Hluboko do vnitrozemí se zařezává kaňon, na jehož stěnách jsou jako krystaly soli, bílé budovy hotelů a apartmánů. V noci to celé svítí, jako šňůry perel. Sedíme na balkónku v apartmánu, nasáváme Sangrii a koukáme na tu nádheru. Jaká budou asi zítra naše setkání s minulostí?

Na druhý den vyrážíme. Hned ráno. Vidím důvěrně známá místa. Stavím potomka tam, kde si ho pamatuju z fotek, jako malého chlapce s mámou. Kupodivu nehučí a neprotestuje. Vycházíme do rendlíku pláže a přístavu, žlutý písek, lodě moře a promenáda. Srdce se mi rozbuší, čeká nás přes kilometr nádherné cesty nad mořem, po promenádě, do druhého zálivu na Amadorés -zlatou pláž. Tam by měla být i Owenova hospůdka. Lidí přibývá, před námi se objevuje neskutečné panorama zálivu se zlatým pískem, plným lidských mravenců. Amadorés. Palmy uprostřed se lehce ve větru pohybují a tam někde pod nimi je jeden z cílů naší cesty. Jan Owen a jeho hospůdka Queen Victoria Pub. Přemýšlím co mu řeknu :

„Ahoj, jsem z Brna a jsem tu posedmý. Po 6. letech! Po každé se tu za Tebou zastavuji. Líbí se mi to tady a máš krásný výhled na oceán. Napsal jsem o Tobě povídku. Obchodní setkání. Naposled jsme se setkali v obchodě, v sámošce, v Intersparu. Hned jsem Tě tam poznal.....“

Ani si neuvědomuju, že bezradně chodím sem a tam, ale Queen Victoria Pub nikde nevidím. V tom poznávám jeho zeleně natřený, dřevěný bar. Je nad ním nápis Grill Amadorés. Ptám se tam, i v okolních hospůdkách, ale nikdo nic neví. Owen zmizel. Docela mě to sebralo, přece jen jsem doufal, že ho tam najdu, i když to byla jen taková moje fantazie - sen a vzpomínka. Docela mě to sebralo.

Slunce na Amadorés zapadá a pláž se pomalu vyliďňuje. Můj parťák si prohlíží okolní krámky. Sedím na obrubníku Owenovy hospody a přemýšlím o životě. Věci zůstávají a lidé se střídají. Pomalu se zvedám a dávám sbohem Amadorés. Je mi to líto. Moc líto. Znáte ten pocit? Jako když ztratíte něco symbolické, co nosíte v srdci, co vás spojuje s oblíbeným místem. Prožíváte svoje deja vu, ale uvnitř duše máte smutek. Smutek, že je vše pryč, že se to nevrátí.

V tom se objevuje před zálivem pirátská loď, vidím její siluetu proti zapadajícímu slunci. Jako kdyby mne přijela pozdravit. Mírně se natáčí a odplouvá přesně ve směru přímky Owenovy pípy a majáku na Amadorés. Tam, kam se vždy ten kráčající chlapík dlouze díval. A mne v tu chvíli napadlo, že tu loď řídí on, Jan Owen a odplouvá za svým pokladem.....

Zpátky do minulosti

Objevování pokladů

Další dny jsou veselé a my projíždíme známá místa. Z krásných hotelů jsou sterilní králikárny, vše dokonale zastřižené, učesané, vymydlené a do pravého úhlu. A tak postupně navštěvujeme hotely a hotýlky v Tauru i Tauritu. Fotíme se u vchodů, procházíme recepcí a vzpomínáme, co a jak bylo dříve. Vzpomínáme na první hotel, Riviéru Marinu, na božského animátora Mária. Vše je ale úplně jiné. Naše malé putování končí v Puerto Mogánu, kde kdysi byla hospůdka Casablanca, se sochou kuchaře, co účinkovala ve filmu „Román pro ženy“. Vidím Simonu Stašovou se sklenkou vína a slyším to symbolické: „...asi si tu o týden prodloužím...“ Tak ta socha už tu také mimochodem není. Ještě, že plujeme zpátky do Ricca lodičkou, což mi správně náladu.

Odpoledne jedeme na duny do Maspalomas. Je tam kus pouště asi 4 km² žlutého písku-hladoše. Vydáváme se napříč dunami, boříme se a silný vítr, který vane proti nám od oceánu, nám žene do očí jemná zrnka písku. Asi po kilometru chůze dorážíme na pobřeží, pod malým keříkem si dřepáme na bobek, koukáme na velké dorážející vlny na pobřeží a temnou hladinu oceánu. Chlapec zaboří ruku do písku a najednou vytáhne minci. Je stará obroušená pískem a omlétá příbojem. Asi ji tu vyvrhl oceán. A tak jsme našli i poklad....

Předposlední den fičíme do vnitrozemí. Krysan šlape jako hodinky. Páni, ta nádhera. Neskutečné scenerie strží, skal a porostů. Silnice se klikatí kolem vesniček Fataga a San Bartolomé, až jsme najednou mezi dvěma nejvyššími vrcholy Pco de las Nieves a Roque Nublo. Vedle nás zastavil zájezd polských missek a tak nechtíc být zahanben, vyrazil jsem jako ohař po krkolomné stezce na vrchol hory Roque Nublo k obrovskému monolitu – šutru, co je na vrcholu. Nutno říci že je to bylo asi 2 km vzhůru do oblak a tak jsem za chvíli popadal po dechu a skalní masivy na úpatí vrcholku, což byla „žába“ a „mnich“, se mi zdvojovaly. Konečně jsem vylezl na planinu El Tablo a opravdu ztuhnul úžasem nad tím zázrakem přírody. Obrovskej šutr, 70m vysoký skalní masiv, byl na ní posazen jako vajíčko na špičce a pod tím lidičky, jako nejjemnější řetízek. Cvakal jsem to foťákem i zubama z tý náročný túry. Kluk měl ze mě srandu, ale já byl jako u vytržení. A skoro bez dechu ze mne tiše vyjelo: „Děkuji Ti panebože, že jsem došel až sem.“ Ano sem, do místa, kde měli poslední útočiště Guančové, kteří se raději vrhali ze skály, když se na ně hrnuli v 15. století Španělé. Až budu jednou všechno ve svém životě sčítat, budu mít toto místo také určitě před očima.

A tak nám nastává poslední den. Brzy ráno opouštíme Ricco. Právě svítá.... Prodáváč v Intersparu roluje roletu, jako tenkrát, když jsme se tam potkali s Owenem. Na letišti se loučíme s Krysanem. Byl to dobrý parták a projel s náma celý ostrov. Usedáme do letadla, které se za chvíli ocitá nad mraky. Mám před sebou obrazy naší minulosti. Té poslední i té vzdálené. Vidím malého chlapce s mámou, jak poprvé vidí vlny oceánu. Vidím dvoustěžník, co odplouvá při západu slunce do dále. Oči mi sklouznou do klína mého syna, který sedí vedle mne. Drží v ruce ten penízek z pouště ostrova.

I když jsem po návratu domů zjistil, že ta mince byla jen jedno obyčejné euro a loď byla výletní bárka, přece mi to nikdo nevymluví a pro mne to bude vždy vzpomínka na Jana Owena, na jeho poklad a na šťastné chvíle na šťastných ostrovech....

Tento příběh se odehrál 29. 2 - 5. 3. 2016

Dušan Procházka